

บทที่ 5

พื้นฐานของทฤษฎีจริยศาสตร์ของ แสร

จากวิธีการอ้างเหตุผลทางจริยะของ แสร ในบทที่ 4 จะเห็นได้ว่า การที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะคิดประโยชน์จริยะขึ้นมาเพื่อเป็นคำตอบแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขาว่า "จะทำอย่างไรดี" นั้น จะเกิดมาจากแนวโน้มนหรือความปรารถนาของเขาว่าแม้ว่าทัศนคติอื่นที่หนึ่งว่าจะยอมรับข้อสรุปนี้ได้หรือไม่ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือว่าขอสรุปนี้ขัดต่อแนวโน้มนหรือความปรารถนาของเขาจนเขายอมรับไม่ได้หรือไม่ หากขอสรุปนั้นเขายอมรับได้ ก็เท่ากับว่าเขายอมรับประโยชน์จริยะที่คิดขึ้นมาเพื่อตอบปัญหานั้นได้ แต่ถ้าหากเขาไม่ได้อีกก็หมายความว่าเขาจะใช้ประโยชน์จริยะที่คิดขึ้นมาเพื่อตอบปัญหานั้นไม่ได้ และจำเป็นถองตั้งความคิดนั้นเสียโดยอาจพยายามหาคำตอบหรือประโยชน์จริยะขึ้นมาใหม่เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหา

ในการที่จะใช้แนวโน้มนหรือความปรารถนามาใช้เป็นกั้วตั้งข้อสมมุติฐานที่เป็นประโยชน์จริยะหรือทัศนคติข้อสรุปที่ได้จากการอ้างเหตุผลนี้ แสร คิดว่ามีได้ในลักษณะที่ต่าง ๆ กัน คือ "มีพื้นฐานบางอย่างน้อยที่สุด 2 ชนิด ซึ่งมนุษย์ใช้พูดว่าสิ่งที่ดีที่สุดในฐานะที่หนึ่ง ๆ, อย่างหนึ่งเกี่ยวกับผลประโยชน์ และอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับอุดมคติ"¹

¹Hare, Freedom and Reason, p. 149 "there are at least two kinds of grounds on which a man might say that the best things to do would be so and so; one of these is concerned with interests, and the other with ideals."

การตัดสินใจโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ (Interest)

ในหนังสือ Freedom and Reason แอร์ ให้คำจำกัดความของผลประโยชน์ไว้ว่า "การมีผลประโยชน์ ถ้าพูดอย่างรวม ๆ ก็คือ การมีบางสิ่งบางอย่างที่อยู่นั้นต้องการ, หรือมีที่ท้าวาจะต้องการในอนาคต, หรือที่เป็น (หรือมีที่ท้าวาจะเป็น) วิธีที่จำเป็นหรือเพียงพอสำหรับการได้รับบางสิ่งที่ยุ่้นต้องการ (หรือมีที่ท้าวาจะต้องการ)"¹ แต่ต่อมาในบทความเรื่อง "Wrongness and Harm" แอร์คิดว่า คำจำกัดความที่ให้อาจยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก โดยอาจมีบางอย่างที่ยับยั้งกว่าที่ที่ควรวิเคราะห์กันต่อไปอีกเกี่ยวกับเรื่องผลประโยชน์นี้ แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถให้คำจำกัดความที่แน่ชัดลงไปได้ แต่แอร์ก็เห็นว่าอย่างน้อยที่สุดแล้ว ในทั้ง 2 อย่างนี้คือระหวางผลประโยชน์และความต้องการ จะต้องมีความสัมพันธ์กันบางอย่างอย่างแน่นอน เพราะแอร์คิดว่าตามข้อเท็จจริงแล้ว "แทบจะไม่เป็นที่เข้าใจได้เลยถ้าหากจะพูดว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นผลประโยชน์ของคนคนหนึ่งแต่เขาไม่ต้องการมัน และไม่เลยต้องการมันเลย และไม่มีวันที่จะต้องการมัน, และไม่เป็นสิ่งที่เป็นวิธีที่จำเป็นหรือเพียงพอ, และสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการของเขาเลย"²

¹Ibid. p.122 "To have and interest is , crudely speaking, for there to be something which one wants, or is likely in the future to want or which is (or is likely to be) a means necessary or sufficient for the attainment of something which one wants (or is likely to want)"

²Hare, "Wrongness and Harm", in Essays on the Moral Concepts p. 98 " it would be scarcely intelligible to claim that a certain thing was in a man's interest, although he neither wanted it, nor had ever wanted it, nor would ever want it, nor anything that it was a necessary or sufficient means to, nor might any of these things be the case."

ซึ่งก็หมายความว่าตามความคิดของแฮร์แล้ว การพูดถึงผลประโยชน์จะต้อง
เกี่ยวของหรือ เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการได้รับบางสิ่งบางอย่างตามความปรารถนาหรือความ
ต้องการของมนุษย์เสมอ

แต่ความปรารถนาโดยตัวของมันเองแล้ว เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำให้เป็นสากลได้
เพราะถ้าหากผู้หนึ่งปรารถนาต่อสิ่งใดก็ตามจะเป็นไม่ว่าอะไรที่จะให้ผู้อื่นต้องปรารถนาหรือ
มีความปรารถนาเหมือนกับเขาควย และเมื่อสิ่งใดเป็นผลประโยชน์สำหรับผู้อื่น ก็ไม่ได้
หมายความว่ามันจะต้องเป็นผลประโยชน์สำหรับคนอื่น ๆ ควย¹ ดังนั้นในการตัดสินข้อสรุป
หรือประโยคจริยะโดยใช้ผลประโยชน์เป็นตัวตัดสินนี้ จึงไม่สามารถใช้หลักการทำให้เป็น
สากลกับข้อความปรารถนาได้ แต่จะคงใช้หลักการทำให้เป็นสากลนี้กับความหมายของ
ประโยคที่หมายถึงการกระทำโดยส่วนรวม เช่น จากตัวอย่างในบทที่ 4 เรื่อง ก. เป้าเพื่อใช้.
และไม่ใช้ที่อื่นให้กับข. ข. จึงตั้งข้อสมมุติฐานขึ้นมาว่าควรจะจับ ก. เขาคูก จาก
ประโยคเฉพาะนี้มีความหมายที่ทำให้เป็นสากลได้ว่า "เจ้าหน้าที่ทุกคนควรจะจับลูกหนี้ที่ไม่
ใช้หนี้คืนเขาคูก" ซึ่งมีความหมายเป็นประโยคคำสั่งว่า "เจ้าหน้าที่ทุกคนจะจับลูกหนี้ทุกคน
ที่ไม่ใช้หนี้คืนเขาคูก" ประโยคนี้มีความหมายว่าถ้าหาก ข. เป็นลูกหนี้เองบาง เจ้าหน้าที่
ของ ข. ก็ต้องจับ ข. เขาคูกได้เช่นเดียวกัน เมื่อใดข้อสรุปออกมาเป็นเช่นนี้ สิ่งที่ ข.
จะนำมาตัดสินว่าจะยอมรับข้อสมมุติฐานแรกที่น่ามาอ้างเหตุผลแล้วจนใดข้อสรุปออกมา
อย่างนี้หรือไม่ก็ดู ต้องดูว่าข้อสรุปนั้นขัดต่อความปรารถนาหรือความต้องการของ ข. เอง
ในขณะนั้นหรือไม่ การที่ ข. ใช้หลักการทำให้เป็นสากลในการอ้างเหตุผลทางจริยะเช่นนี้
แสดงว่า ข. ไม่ไ้คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเองเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ใดเปรียบ
ที่จะทำอะไรต่อผู้อื่นเท่านั้น แต่คำนึงถึงถึงตัวเองเมื่ออยู่ในสถานการณ์ของผู้อื่นด้วยว่า

¹Hare, Freedom and Reason, p. 157

ก็อาจจะชอบหรือไม่ชอบการกระทำอย่างนั้น เช่นเดียวกัน ซึ่งเท่ากับเป็นการพิจารณาตัวเอง
 เค้า ๆ กับผู้อื่นไม่พิจารณาความปรารถนาหรือความต้องการของตัวเองว่ามีฐานะพิเศษแก่
 ผู้อื่น หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือว่า ข. ใหน้าหนักแกแนวโน้มนหรือผลประโยชน์ของผู้อื่นราว
 กับว่าเป็นของ ข. เอง¹

ตัวอย่างที่ยกไปนั้นเป็นเรื่องของคน 2 คนที่มีแนวโน้มเดียวกันคือไม่อยากจะถูก
 แคนอาจมีกันแยะว่า ถ้าเป็นปัญหาระหว่างคนที่แนวโน้มต่างกัน 2 คนแล้วจะทำให้คนที่
 ไม่สามารถจะคัดค้านได้ควรจะทำตามแนวโน้มของใครก่อน-หลัง สำหรับแสรแล้วเรื่องนี้
 ไม่เป็นปัญหาแก่ประการใดเลย โดยแสรยกตัวอย่างว่า ก. กับ ข. มีมาเลย์ติดกับ ข. ต้อง
 การจะยอมแพ้หรือเปิดในขณะ ก. ต้องการจะฟังเพลงคลาสสิก ในกรณีนี้ ข. จะไม่
 สามารถทำตามกฎที่ว่า "คนเราควรจะยอมแพ้เปิดในขณะที่ผู้อื่นข้างเคียงต้องการจะฟัง
 เพลงคลาสสิก" ให้เป็นกฎสากลได้ ทั้งนี้เพราะหาก ข. เองเกิดต้องการจะฟังเพลง
 คลาสสิกขึ้นมา ข. จะต้องยอมรับการยอมเล่นหรือเปิดของผู้อื่นว่าเป็นสิ่งควรกระทำด้วย
 เช่นเดียวกัน ซึ่งแน่นอนว่า ข. ยอมรับไม่ได้แน่ เพราะในขณะที่ ข. ต้องการฟังเพลง
 คลาสสิกแล้วและจึงไม่ต้องการให้มีการยอมเล่นหรือเปิดอีกต่อไป เพราะจะเป็นการรบกวน
 ตัว เขาเอง ดังนั้นหาก ข. จะปฏิบัติตามกฎ ข. ยังกำหนดถึงผลประโยชน์ก็ต่อ ต้อง
 จินตนาการถึงตัวเองในสถานการณ์ของ ก. และการชอบและไม่ชอบของ ก. ด้วย ไม่ใช่
 เพียงจินตนาการถึงตัวเองในสถานการณ์ของ ก. แต่ยังมี ความชอบและไม่ชอบเป็นของ
 ตนเอง (ข) ในขณะนั้น ส่วนข้อคัดค้านที่จะออกมาจะต้องเป็นของ ข. เอง คือ ข. ต้อง
 ยอมรับว่าเขาไม่พร้อมที่จะยอมรับให้มีการมีอยู่คืออย่าง เป็นสากลว่า "ความชอบและไม่ชอบ
 ของคนเราควรที่จะถูกละเลยหรือไม่คำนึงถึงโดยผู้อื่น" ทั้งนี้เพราะหลักการสากลนี้จะ
 หมายความว่า คนอื่น ๆ ก็ควรที่จะไม่คำนึงถึง การชอบและไม่ชอบของตัวเองด้วยบ้าง
 ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่ต้องการหรือยอมรับไม่ได้ การคิดเช่นนี้ก็หมายความว่าตัว ข. เอง

¹I bid., p. 94

ไม่ควรที่จะไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของ ก. (หรือผู้อื่น ๆ) ด้วย ซึ่งก็เท่ากับว่าเป็น การคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้อื่น ๆ เท่า ๆ กับของตนเองนั่นเอง

ตัวอย่างข้างต้นเป็นเรื่องของคนเพียง 2 คนเท่านั้น ปัญหาต่อไปก็อดหาก เป็นเรื่องระหว่างคนหลาย ๆ คน หลักการหรือทฤษฎีของแสรจะใช้ได้แก่ไหน ในเรื่อง นี้แสรอธิบายโดยยกตัวอย่างถึงกรณีของผู้พิพากษากับอชาชฎากร ว่าสามารถแก้ไขได้โดย ใช้วิธีการเหมือนกัน 2 ตัวอย่างแรก เช่นเดียวกับ ถ้าวาทือเมื่อผู้พิพากษาจะตัดสินตาม กฎหมาย คือส่งอชาชฎากรเข้าคุก อชาชฎากรอาจใช้หลักการทำให้เป็นสากลเกี่ยวกับผู้ พิพากษาย่างวา ถ้าวาทือว่าผู้พิพากษาอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับเขา คือตกเป็น นักโทษทางกึ่งจะไม่อยากเข้าคุกเป็นแน่ ดังนั้นผู้พิพากษาจะถือหลักสากลที่ว่าผู้ที่ เป็น อชาชฎากรควรจะถูกจับเข้าคุกไม่ไ้ และดังนั้นจึงควรปล่อยเขาไปเสีย สำหรับผู้พิพากษา ในกรณีการที่ผู้พิพากษาจะตัดสินใจอะไรลงไปนั้นผลที่ออกมาต่างจากในกรณีแรก ๆ คือ คราวนี้เป็นกรณีตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนหลายคนมาเกี่ยวข้องแล้ว ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องระหว่างเฉพาะกับผู้พิพากษากับอชาชฎากร เท่านั้น ดังนั้นการที่ผู้พิพากษา จะตอบอชาชฎากรผู้เน่อกอผู้ควา "ถ้าวาทือเป็นเรื่องระหว่างท่านกับชายเจา ชายเจาอาจ คิดว่าปล่อยท่านไปไ้ แต่เมื่อชายเจาคิดถึงคนอื่น ๆ ที่อาจถูกท่านปล่อยอีก หรือผลที่เกิด จากกรณีคนอื่น ๆ จะทำตามตัวอย่างของท่าน เพราะท่านปล่อยแล้วไม่ตองเข้าคุก ชายเจา เห็นว่าเป็นการร้ายกว่าที่จะถือหลักสากลที่ว่าอชาชฎากรควรจะถูกจับเข้าคุก"

กรณีนี้ก็เหมือนกับในกรณีแรก ๆ ซึ่ง ข. ควรจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของ ก. ด้วย นอกจากตัวเขาเอง คือคำนึงถึงผลประโยชน์ของคนอื่น ๆ เหมือนกับของตัวเอง ดังนั้นถ้าวาทือเป็นการตัดสินอะไรเกี่ยวข้องกับคนหลายคน จึงจำเป็นจะต้องพิจารณาถึงผล ประโยชน์ของคนทุกคนที่เกี่ยวข้องหรือจะได้รับผลกระทบกระเทือนควบ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น ในกรณีโลกก็ตามก็ไม่ว่าเป็นกรณีของ 2 คนที่มีแนวโน้มในแบบเดียวกันหรือต่างกันหรือใน กรณีที่เกี่ยวข้องกับคนหลายคนแล้ว ถ้าใช้เกณฑ์ตัดสินโดยคำนึงถึงผลประโยชน์นี้จะต้อง คำนึงถึงผลประโยชน์ของคนทุกคนที่เกี่ยวข้องเสมอ คือต้องมีการคิดหรือจินตนาการถึงตัวเอง

ที่จะคงอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ด้วยความหนักของการทำให้เป็นสากล

ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือเมื่อเรานำเอาผลประโยชน์ของทุกคนเข้ามาพิจารณาแล้ว จะตัดสินใจอย่างไรถ้าหากผลประโยชน์ของกันและกันนั้นแตกต่างกันไป หรืออาจมีบางอย่างที่ขัดกันไป แสร้มีความเห็นว่าถ้าเป็นไปได้ตามหลักการทำให้เป็นสากลแล้ว ก็ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร เพราะเมื่อใช้วิธีการทำให้เป็นสากลมาอ้างเหตุผลแล้ว เป็นการพิจารณาหรือคำนึงถึงตัวเองเมื่ออยู่ในสถานการณ์ของผู้ใดบางว่าจะยอมรับหรือไม่ ดังนั้นการจะตัดสินใจทำอะไรลงไปจึงเท่ากับเป็นการพิจารณาผลของการกระทำนั้นทั้งต่อตัวเอง ในขณะปัจจุบัน และต่อตัวเองในสถานการณ์ที่เป็นของผู้ใดบางคน ซึ่งการพิจารณาแบบนี้เท่ากับเป็นการไม่พิจารณาตัวเองพิเศษกว่าผู้อื่นหรือยอมรับต่อเมื่อตัวเองเป็นฝ่ายได้เปรียบเท่านั้น การทำแบบนี้จึงเท่ากับเป็นการ "นับทุกคนเป็นหนึ่งหมด ไม่มีใครถูกพิจารณามากกว่าหนึ่ง"¹ ซึ่งทำให้ไม่มีใครจะถูกพิจารณาว่าเหนือหรือมีอิทธิพิเศษมากกว่าใคร การพิจารณาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นจึงทำให้แสร้ต้องยอมรับว่าจะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมหรือความมากน้อยของความต้องการของคนต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกันด้วย ไม่มีการคำนึงถึงว่าความเหมาะสมของความต้องการของอีกคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง ซึ่งทำให้ต้องทำตามสิ่งที่คนที่มีความต้องการมากกว่าหรือเหมาะสมกว่า เพราะแสร้ถือหลักใหญ่อยู่ที่การทำให้เป็นสากลได้ ก็คือพิจารณาถึงตัวเองเมื่อคงอยู่ในสถานการณ์ของคนอื่นบางเท่านั้น

คำตอบนี้เป็นคำตอบซึ่งนำเราไปสู่จุดขึ้นซึ่งความเกี่ยวข้องกับสิทธิประโยชน์นิยมซึ่งใช้กันอยู่ หลักการที่ประโยชน์นิยมยอมรับคือ "ทุก ๆ คนนับหนึ่งหมด

¹Ibid., p.118. "Everybody to count for one, nobody for more than one."

ไม่มีใครถูกพิจารณาว่าหนึ่ง" สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องทั้งในหลักการทำให้เป็น
สากล และสามารถใช่เพื่อให้คำตอบสำหรับปัญหา¹"

นั่นคือทุก ๆ คนจะได้รับการพิจารณาอย่างเท่าเทียมกันหมด (และถ้าหากจะมี
ใครได้รับการปฏิบัติหรือพิจารณาที่แตกต่างกันไปโดยหมายความว่า จะต้องมีส่วนบาง
อย่างที่แตกต่างกันไปที่จะถูกนำมาพิจารณาและตัดสินให้แตกต่างกันไป) การที่แสร์ใช้
วิธีการของประโยชน์นิยมเข้ามาช่วยจัดสรรในการจัดสรรประโยชน์ในกรณีที่เกิดความ
ขัดแย้งขึ้นระหว่างบุคคลหลายคน¹ อาจเกิดปัญหาบางอย่างที่เกิดกับประโยชน์นิยมขึ้นมาได้
นั่นคือปัญหาเรื่องความเข้มข้นของความต้องการหรือความปรารถนา (desire) ของ
คนแต่ละคนที่เราจะพิจารณาว่าหากคนเหล่านั้นมีความเข้มข้นของความปรารถนาที่ต่าง
ต่างกัน แล้วจะแก้ปัญหาใดอย่างไร แต่แสร์ก็ไม่ได้อิงใจที่จะแก้ปัญหา¹ แต่ทางออกของ
แสร์คือ "นั่นอาจเป็นการดีกว่า, เมื่อเราต้องพบกับข้อโต้แย้งในแบบของประโยชน์นิยม
ที่จะถือตามเป็นแบบในการให้นำหนักแก่ความปรารถนาทั้งหมดที่มีความเข้มข้นเท่ากัน
โดยไม่คำนึงถึงว่าจะเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม"²

¹Ibid. "It is an answer which brings us to a standpoint which has some affinities with traditional utilitarianism. The principle often accepted by utilitarians 'Everybody to count for one, nobody for more than one' can both be justified by the appeal to the demand for universalisability, and be used to provide an answer to our present question."

²Ibid., p.121. "it may be better, when we are dealing with arguments of a strictly utilitarian sort, to follow Bentham in giving equal weight to all desires of the same intensity, irrespective of their object;"

การที่แสวงหาหลักของประโยชน์นิยมเข้ามาช่วยในกรณีที่เกิดหรือเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนหลาย ๆ คน โดยถือหลักการให้นำหนักแก่ความปรารถนาของทุก ๆ คน อย่างเท่าเทียมกันหมดนี้ มีชื่อว่าแสวงหาข้อดีหลักประโยชน์นิยมโดยพยายามแสวงหาการทำให้เป็นสากลเข้ามาปรับปรุงขอบเขตของประโยชน์นิยม แต่สิ่งที่แสวงหาการเป็นเพียงนำเอาทฤษฎีประโยชน์นิยมเข้ามาสัมพันธ์กันในจุดหนึ่งกับทฤษฎีของเขาที่กำลังพูดถึงนี้เท่านั้น ก็คือในการทำให้อุปนิสัยใดเป็นสากลนั้นจะต้องให้นำหนักแก่ความปรารถนาหรือความปรารถนาของทุก ๆ คนที่เกี่ยวข้องอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งถือเป็นการจัดการอย่างยุติธรรมที่สุด และการที่ให้นำหนักแก่ความปรารถนาแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันนี้ ก็คือการพูดว่า เป็นการทำให้เกิดความพึงพอใจ (Satisfaction) มากที่สุดในแง่หนึ่งนั่นเอง .

หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า เมื่อเกิดปัญหาของการกระทำที่จะเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนเป็นจำนวนมากขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรดีให้เป็นสากลในสถานการณ์นี้ ในการที่จะตอบปัญหาสิ่งที่จะต้องทำก็คือ การนึกถึงตัวเองในฐานะหรือสถานการณ์ของคนอื่น (ซึ่งถ้าหากมีจำนวนมากก็อาจจะเลือกสุ่มเองจากคนพวกนั้นก็ได้) และก็ตามตัวเองในแบบที่ ข. ซึ่งต้องการจะจับ ก. เขาอยู่ในตัวอย่างข้างต้น เมื่อเขาจินตนาการถึงตัวเองเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เป็นหนึ่งบาง และขอพิจารณาที่จะตอบคำถามถึงในกรณีนี้ก็คือ การที่ตัวเอง (เมื่อจินตนาการถึงการอยู่ในสถานการณ์ของผู้อื่นแล้ว) ต้องการสิ่งนี้หรือต้องการหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด เมื่อใดพิจารณาถึงทุก ๆ คนที่ได้รับผลจากการกระทำนั้น ๆ และตัดสินใจที่เป็นกลางบางอย่างลงไม่ด้วยตัวเองโดยการให้นำหนักแก่ผลประโยชน์แก่ทุกคนแล้ว การกระทำเช่นนี้ก็เท่ากับเป็นการกระทำที่ขัดขวางความปรารถนาของคนเหล่านั้นน้อยที่สุด ซึ่งก็หมายความว่า เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจที่มากที่สุดนั่นเอง

การกระทำหรือการวางเหตุผลทางจริยะในค่าน้ำที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของคนที่เกี่ยวข้องเท่ากับของคนเองนี้ จะเห็นได้ว่าเกี่ยวข้องกับความปรารถนาของคนเราใน

ที่สุดก็เป็นการทำให้ความปรารถนาของคนส่วนมากได้รับความพึงพอใจมากที่สุดนั่นเอง

การตัดสินโดยคำนึงถึงอุดมคติ (Ideals)

การดำเนินความคิดอย่างถูกแบบจริยะหรือการอ้างเหตุผลทางจริยะอย่างสมเหตุสมผลนั้น นอกจากจะมีพื้นฐานโดยคำนึงถึงผลประโยชน์มาเป็นตัวตัดสินแล้ว แสร้คิดว่ายังมีอีกอย่างหนึ่งที่สามารถนำมาเป็นพื้นฐานได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าในการตัดสินใจที่จะเลือกหรือทำอะไรของคนเรานั้น นอกจากคำนึงถึงผลประโยชน์ยังมีการกระทำบางครั้งที่ของมนุษย์ที่มีพื้นฐานหรือคนเหตุที่จะให้ทำในสิ่งนั้นด้วย สิ่งนี้ก็คือ อุดมคติ (ideal) ดังนั้นในการพิจารณาการอ้างเหตุผลทางจริยะจึงต้องคำนึงถึงพื้นฐานตามอุดมคติไปด้วย

แสร้ ให้คำจำกัดความของอุดมคติไว้ว่า "การมีอุดมคติ (.....) ก็คือการคิดถึงสิ่งชนิดใดชนิดหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ดีเกินกว่าสิ่งอื่นในจำพวกนั้น"¹ ก็เป็นการคิดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ดี หรือเป็นสิ่งที่ควรกระทำ โดยไม่คำนึงถึงว่าการกระทำอย่างนั้นแล้วจะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ใครหรือไม่ก็ตาม หรือจะมีผู้เดือดร้อนจากการกระทำนี้หรือไม่ก็ตาม เช่น แสร้ ยกตัวอย่างพวกนาซีในสงครามโลกครั้งที่ 2 ว่า มีความคิดหรืออุดมคติเกี่ยวกับประเทศเยอรมันอย่างหนึ่งคือต้องเป็นประเทศที่ปราศจากยิว และดังนั้นจึงต้องกำจัดยิวให้หมดสิ้นไปจากเยอรมันให้ได้ ความคิดของพวกนาซีที่ต้องการกำจัดยิวให้หมดไปนั้น เกิดมาจากอุดมคติของเขาที่ต้องการสังคมที่ปราศจากยิว เป็นอุดมคติที่แรงกล้าที่จะต้องทำโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ที่เกิดจากการกระทำนี้ว่าจะเกิดอรรถหรือความทุกข์ยาก หรือเดือดร้อนแก่ใครหรือไม่ก็ตาม พวกนาซีที่มีความคิดอยู่อย่างเกี่ยวเข้านั้นคือต้องการทำสังคมเยอรมันให้มั่นคงขณะเหมือนสังคมในอุดมคติ คือปราศจากยิวให้ได้

¹Ibid., p. 159 "To have an ideal (.....) is to think of some kind of things as pre-eminently good within some larger class."

นี่คือตัวอย่างหนึ่งของการกระทำที่มีพื้นฐานมาจากอุดมคติ คือ เป็นการกระทำที่มุ่งถึงจุดมุ่งหมายบางอย่างโดยไม่คำนึงถึงอะไรหรือใครทั้งสิ้น แสรร์เรียกคนที่ทำอะไรโดยมีพื้นฐานจากความคิดเช่นนี้ว่าพวก "คลั่งลัทธิ" (fanatics) แสรร์คิดว่า การกระทำที่มีพื้นฐานหรือเหตุผลอยู่บนอุดมคตินี้ ก็สามารถเป็นการกระทำที่สมเหตุสมผลหรือ "ถูกต้อง" ตามหลักการค่าเป็นความคิดทางจริยะใดเช่นเดียวกัน ถ้าหากผู้ที่มีความคิดเช่นนี้สามารถทำหลักการกระทำของเขานั้นให้เป็นสากลได้ กล่าวคือถ้าหากผู้หนึ่งคิดว่า การกระทำเพื่อจุดหมายหนึ่ง "ดี" และยอมรับว่าการกระทำเช่นเดียวกันนี้โดยคนอื่น ๆ ใดก็ตามก็เป็น การกระทำที่ดีแล้ว การกระทำของเขานั้นก็เป็น การกระทำที่สมเหตุสมผลทางจริยะเช่นเดียวกัน ดังนั้นในกรณีที่เกิดจากตัวอย่างนี้ ถ้าหากนาซีผู้หนึ่งคิดว่า "การฆ่าชีวิต" และคิดว่า การฆ่าชีวิตทุกคนที่แม่ปวีตผู้หนึ่งจะเป็นญาติของแม่ผู้หนึ่ง หรือตัวของเขาเองก็ตาม เป็น การกระทำที่ "ดี" แล้ว สำหรับแสรร์ การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่สมเหตุสมผลหรือถูกต้องอีกอย่างและอย่างถูกต้องว่าเป็นการกระทำที่ควรกระทำได้

การกระทำจากอุดมคติเช่นนี้เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ เพราะการกระทำตามอุดมคติ เป็นการกระทำที่เกิดจากความปรารถนาหรือความต้องการอย่างหนึ่ง "การมี...อุดมคติ อย่างน้อยที่สุดคือการมีความต้องการบางสิ่งบางอย่าง หรือมีความปรารถนาอย่างหนึ่ง"¹ คนที่ทำตามโดยมีพื้นฐานอยู่บนอุดมคติหรือพวกคลั่งลัทธินี้จะ "ให้ความสำคัญแก่ความปรารถนาของเขาเป็นอันดับแรก, โดยไม่คำนึงถึงจำนวน, แต่เพราะว่าเขามีความเข้มข้มมากกว่า"²

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Ibid. p. 169 "to have....an ideal is, at least to want anything or to have a desire."

² Hare, "Wrongness and Harm" in Essays on the Moral Concepts, p. 106 "He gives his present desires priority, not on this score, but because of their greater intensity."

คือคนพวกนี้จะเป็นพวกที่ทำตามความปรารถนาของตัวเองเป็นหลัก เพราะถือว่าความปรารถนาของตนมีความเข้มข้นมากเสียจนต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรก โดยไม่คำนึงถึงความปรารถนาหรือผลประโยชน์ของใครอื่นเลยไม่ว่าเกี่ยวข้องกับก่คนหรือผู้ใดก็ตาม

เมื่อเปรียบเทียบกับความปรารถนาต่อสิ่งอื่นซึ่งเขามี หรืออาจมีในเวลาต่อมา หรือกับความปรารถนาของคนอื่น ๆ แล้ว, ความปรารถนาอันแรงกล้าของคนที่เป็นคนดั่งลัทธิจริง ๆ จะมีมากกว่า, ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่ไค่คำนึงถึงเรื่องการทำให้เป็นสากลอย่างถูกแบบและจึงไค่ให้ความสำคัญต่อความปรารถนาในขณะที่มากกว่าขณะอื่น, แต่เป็นเพราะว่าความปรารถนาของเขาไค่มีมากเสียจนเกินความปรารถนาอื่น ๆ ¹

เพราะแตรก็คิดว่าคนเราจะทำอะไรต้องมีสิ่งที่จะมาเป็นตัวสำคัญในการตัดสินใจจะทำหรือไม่ทำ สิ่งนั้นก็คือนวโน้มนหรือความปรารถนาของผู้นั้นเอง ดังนั้นถ้าหากมีผู้ใดที่มีแนวโน้มนหรือความปรารถนาที่จะทำอย่างไค่อย่างหนึ่งลงไปมากกว่าที่จะทำอย่างอื่น เพราะการกระทำนี้เป็นการกระทำที่เขาคิดว่าจะก่อให้เกิดความพึงพอใจไค่มากที่สุด โดยสามารถบัญญัติการกระทำนั้นให้เป็นสากลได้ ก็จะต้องยอมรับว่าการกระทำของเขาถูกต้องหรือสมเหตุสมผล

ข้าพเจ้าจำเป็น, เมื่อคิดว่าตัวข้าพเจ้าเองอยู่ในสถานกาณ์ของ คน ๆ นั้น ที่จะบอกกับตัวเองว่า "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น, ข้าพเจ้าควรจะต้อง หลีกเลียงความทุกข์ที่จะเกิดกับข้าพเจ้า, ถ้าหากความปรารถนาซึ่งรุนแรง

¹Ibid., "When compared with desires for other things which he will or might have later, or with desires of other people, these heroic desires of the true fanatic win, not because he fails fully to universalize and therefore gives now priority over then, but because they are so strong that they outweigh all the others."

มากของข้าพเจ้านั้นจะถูกชดเชย¹

แต่แสรก็คิดว่าคนพวกนี้คงไม่มีอยู่จริง ๆ หรือมีน้อยมาก แต่อาจเป็นไปได้ว่า
เกิดมีคนที่แม่ปรารถนาของเขาจะไม่มากหรือเข้มข้นรุนแรงนัก แต่มีคนพวกนี้เป็นจำนวนมาก
ซึ่งรวมกันเข้าแล้ว จะทำให้ปริมาณของความปรารถนา เช่นต้องการกำจัดยิวนี้มากกว่า
ความปรารถนาอย่างอื่นของเขา และความปรารถนาของยิวหรือผู้อื่นที่ได้รับความเดือด
ร้อนจากการกระทำนี้ แสรยกตัวอย่างเช่นมีนาซีซึ่งมีความต้องการปานกลางที่จะกำจัดยิว
อยู่ 10,000 คน และนาซีทั้งหมดนี้ก็มีความรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้างที่จะทำเช่นนี้ และก็
สมมุติว่ามียิวที่จะต้องถูกพวกนี้กำจัดอยู่ 10,000 คน ซึ่งตัวเลขนี้ไม่สำคัญนักว่าต้องเป็น
จริง แต่เอาเป็นว่าเราสามารถจะนึกถึงเหตุการณ์นี้ เมื่อคิดถึงจำนวนแล้ว การทำควานาซี
ที่จะกำจัดยิวออกไปนั้นจะก่อให้เกิดความพอใจได้มากที่สุด
โดยจะทำการกำจัดยิวอย่างไม่ให้ได้รับความเจ็บปวดเลย

เหตุการณ์เหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้จริง ๆ และแน่นอนว่า แสรไม่สามารถที่จะ
ใช้หลักการ ของตนมาปฏิเสธความคิดของพวกนาซีเช่นนี้ได้เลย แต่แสรเชื่อว่าเหตุการณ์
อย่างนี้เกิดขึ้นยากมาก เพราะตามปกติแล้วคนส่วนใหญ่ในโลกมักไม่ทำในสิ่งที่จะเป็นผล
ร้ายต่อตัวเองในขั้นสุดท้ายเสมอ "โชคคี่ที่สถานการณ์อย่างนี้ไม่ค่อยจะมีปรากฏ.....
สำหรับตัวข้าพเจ้าแล้ว, ความเชื่อมั่นที่ว่าเหตุการณ์เช่นนี้ในชีวิตจริง ๆ จะไม่เกิด

¹Ibid., p. 107 "I am bound, when I think of myself in that man's situation, to say to myself "at all evsts" I ought to avoid the suffering that I should have, were a desire of mine of that intensity to be frustrated"

ฉันนั้นมีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงของความเชื่อเกี่ยวกับโลกและมนุษย์ที่อยู่บนโลกว่าเป็น
เช่นนี้¹

แต่ถ้าหากเกิดการที่พวกคลั่งลัทธินี้ขึ้นจริง ๆ แอร์ก็ยอมรับว่าไม่สามารถจะคัด
ค้านคนพวกนี้ได้โดยใช้ตรรกะถึงเคี้ยวที่จะทำให้ได้คือพยายามเปลี่ยนใจคนพวกนี้โดยใช้
กระบวนการทางจิตวิทยา พยายามชักจูงใจให้เขาเห็นว่าไม่ควรกระทำอย่างนั้น แต่อย่าง
ไรก็ตามก็ต้องยอมรับว่าถ้าหากมีคนที่มีความคิดที่เป็นแบบ "คลั่งลัทธิ" นี้เกิดขึ้นจริง ๆ
แล้ว ตามทฤษฎีของแอร์จะต้องยอมรับว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำที่ต้องยอมรับ
ได้เพราะเขาคำเนินความคิดถูกต้องตามหลักจริยะตามทฤษฎีนี้ทุกประการ คือไม่สามารถ
จะใช้ทฤษฎีไปโต้แย้งผู้นั้นได้เลย ทั้งนี้เพราะ

"ไม่มีข้อจำกัดทางตรรกะที่จะชักทางไม่ให้ผู้ใดคนหนึ่งเป็นคนแบบคลั่งลัทธิ เพราะว่า
ไม่มีข้อจำกัดทางตรรกะที่จะกำหนดความเข้มข้นของความปรารถนาของเขาที่จะมี
อุดมคติแบบคลั่งลัทธินั้นใดเป็นไปได้เสมอที่จะใ้หน้าหนักแก่ความปรารถนาแบบนั้น
ว่าเหนือกว่าความปรารถนาอย่างอื่นทั้งหมด เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว"²

¹Ibid., pp. 107-108 "This situation, too, is fortunately
unlikely to occur;...If I may speak for myself, my confidence that
real-life situations of this sort will not occur is based upon
my factual beliefs about what the world, and the people in it,
are like."

²Ibid., p. 109. "There is no logical bar to anybody
becoming a fanatic. Since there is no logical limit to the
intensity with which one may desire the realisation of a fanatical
ideal, it is always possible so to weight the scales that it
preponderates over the other desires with which it is matched.

มาตรฐานของการตัดสินการกระทำ

เมื่อมองทฤษฎีจริยศาสตร์ของแอสไคโดยส่วนรวมแล้ว จะเห็นได้ว่า สำหรับแอสไค การศึกษาจริยศาสตร์ เป็นเรื่องของการวิเคราะห์การใช้ความหมายและหน้าที่ของศัพท์จริยศาสตร์ว่าจะใช้กันในความหมายที่เป็นที่ยอมรับกันอยู่โดยทั่วไปแล้ว จะมีลักษณะเป็นอย่างไร แอสไคเริ่มจากจุดของความหมายของศัพท์จริยศาสตร์ เช่น ดี, ถูก, ควร ฯลฯ ดังนั้น คำตอบที่ได้มาจากทฤษฎีของแอสไคจึงเป็นเพียงลักษณะของการดำเนินความคิดหรือการอ้างเหตุผลทางจริยศาสตร์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นการบอกหรือกำหนดลงไปแต่อย่างใดว่า การกระทำที่ดี หรือควรคือการทำอะไร แต่เป็นการบอกแต่เพียงว่า ในขณะที่มีผู้พูดศัพท์จริยศาสตร์เหล่านั้น เขาหมายความว่าอย่างไร และเขาใช้ความหมายของศัพท์จริยศาสตร์เหล่านั้นในการอ้างเหตุผลอย่างสมเหตุสมผล (consistency) แต่ไหนเท่านั้น ในบทความเรื่อง "Ethics" แอสไคแยกไว้ว่า คำว่า "จริย ศาสตร์" ได้ถูกใช้ไปในการค้นคว้าในปัญหา 3 อย่างที่แตกต่างกันคือ

1. ปัญหาทางศีลธรรม (Moral questions) เช่น "ฉันควรจะทำสิ่งนี้หรือไม่ ?" , "การมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งผิดหรือไม่ ?" , "จอห์นเป็นคนดีหรือไม่ ?" เป็นต้น คือเป็นการพูดถึงว่าสิ่งใด ถูก หรือควร หรือสิ่งที่น่าพึงปรารถนาที่สุดของมนุษย์คืออะไร

2. ปัญหาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของทัศนะทางจริยศาสตร์ของมนุษย์ เช่น โมฮัมเหม็ด (หรือซาฟเวา) ตามความเป็นจริงแล้วมีความคิด (หรือบอก) เกี่ยวกับความถูก-ผิดของการมีภรรยาหลายคนว่าอย่างไร ?" เป็นต้น

3. ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของศัพท์จริยศาสตร์ (moral words) (เช่น ควร, ถูก, ดี, หน้าที่) หรือเกี่ยวกับธรรมชาติของความคิด (concept) หรือ "สิ่ง" ซึ่งศัพท์จริยศาสตร์นั้น "บ่งถึง" เช่น "เมื่อโมฮัมเหม็ดบอกว่าการมีภรรยาหลายไม่เป็นสิ่งผิด,

¹Here. "Ethics" in Encyclopedia of Western Philosophy and Philosophers. edited by J. O. Urmson (ed. Hutchinson, 1960)

เขาหมายความว่าอย่างไรในการใช้คำว่าผิด "นั้น" เป็นต้น

ปัญหาทั้ง 3 เป็นการศึกษาในด้านที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงมักมีการสับสนอยู่เสมอในการใช้ศัพท์ว่า "จริย ศาสตร์" ว่าจะใช้ตอบปัญหาไหน นักจริย ศาสตร์หลายคนได้ศึกษาจริย ศาสตร์ในแง่ที่แตกต่างกัน และคำตอบจึงออกมาคนละด้าน และยังไม่มีการยอมรับอย่างทั่วไปว่าจะใช้ศัพท์คำนี้กับปัญหาใดอย่างหนึ่งลงไปแน่นอน แต่สำหรับแสรแล้ว เขาเห็นว่า "จริยศาสตร์" น่าจะเป็นการศึกษาถึงปัญหาในข้อที่ 3 มากกว่า "กรณีของการจำกัดขอบเขตของคำว่า "จริยศาสตร์" (.....) ให้ใช้ในแบบที่ 3 ก็คือการที่ จริยศาสตร์ใดถูกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของปรัชญา, และปัญหาในแบบที่ 3 ซึ่งเป็นการศึกษาแบบวิเคราะห์หรือทางตรรกะ หรือตามที่นักเขียนเก่า ๆ อาจเรียกว่า เป็นชนิดอภิปรัชญานั้น มีความเกี่ยวข้องของมากกว่า 2 อย่างแรก ในการศึกษาค้นคว้าโดยทั่ว ๆ ไปในปรัชญา" ¹

ดังนั้นจริยศาสตร์สำหรับแสรจึงเป็นแบบที่เป็นการวิเคราะห์ถึงลักษณะทางตรรกของศัพท์หรือภาษาจริยะ "จริยศาสตร์" ในความเห็นของข้าพเจ้า, เป็นการศึกษาทางตรรกะของภาษาจริยะ" ² คือเป็นการศึกษาถึงความหมายและหน้าที่ของศัพท์หรือประโยค

¹Ibid., "The case for confining the word 'ethics' (.....) to the third sort of question is that ethics has usually been held to be a part of philosophy, and the third group of questions, which are analytical or logical inquiries, or, as older writers might say, metaphysical ones, is much more akin than the first two groups to other inquiries generally included in philosophy.

²Hare, Language of Morals, preface (iii) "Ethics, as I conceive it, is the logical study of the language of morals".

จริยะที่ใช้กันอยู่ว่ามีลักษณะอย่างไร การดำเนินความคิดที่เป็นไปตามรูปแบบทางตรรกะ
แบบของความหมาย หรือคุณสมบัติของศัพท์จริยะเป็นไปอย่างไร

เมื่อลักษณะหรือหน้าที่ของจริยศาสตร์สำหรับแธร์ เป็นเพียงการวิเคราะห์ถึง
ลักษณะทางตรรกของภาษาจริยะนี้เท่านั้น ดังนั้นคำตอบที่ได้จากจริยศาสตร์จึงเป็นเพียง
ช่วยให้ความกระจ่างหรือชี้ให้เห็นลักษณะของการดำเนินความคิดในการอ้างเหตุผลทาง
ตรรกให้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น "ทฤษฎีจริยศาสตร์, ซึ่งกำหนดความหมายและหน้าที่ของศัพท์
จริยะ, และกำหนด "กฎ" ของ "เกมส์" ทางจริยะด้วย, จึงให้เพียงความกระจ่าง
ของกรอบทางความคิดซึ่งใช้ในการอ้างเหตุผลทางจริยะเท่านั้น," ¹

การศึกษาจริยศาสตร์จึงเป็นเพียงการศึกษาถึงรูปแบบของการดำเนินความคิด
ว่าถูกต้องตามตรรกหรือมีความสมเหตุสมผลหรือไม่เท่านั้น โดยรูปแบบนี้จะเป็นกรอบ
ของการดำเนินความคิดให้แก่เนื้อหาของแต่ละกรณีซึ่งได้จากความต้องการหรือความ
ปรารถนาของมนุษย์ผู้ใช้ศัพท์หรือประโยคจริยะนั้น

การที่จะตัดสินการกระทำหรือความคิดทางจริยะของผู้ใด ตามทฤษฎีของแธร์นี้
จะต้องคำนึงถึง 2 สิ่งนี้เท่านั้น คือความสมเหตุสมผลทางตรรกและความปรารถนาของ
ผู้นั้น กล่าวคือต้องดูว่าผู้นั้นนำเอาความปรารถนาของเขาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อใช้
แสดงออกมาในรูปของประโยคจริยะแล้ว เขาได้มันสมเหตุสมผลหรือตามกรอบทางตรรก
ของความหมายของศัพท์จริยะหรือไม่ ถ้าหากเขาคำเนินความคิดอย่างถูกต้องแล้ว สำหรับ
แธร์ จะต้องยอมรับการกระทำของคนผู้นั้นจะเป็นการกระทำที่ถูกต้องสำหรับผู้นั้นเสมอ

¹Hare, Freedom and Reason, p.89. "Ethical theory, which determines the meaning and functions of moral words, and thus the 'rules' of the moral 'games', provides only a clarifications of the conceptual framework within which moral reasoning take place. . . ."

การตัดสินใจกระทำของทฤษฎีนี้คำตอบที่ออกมาจึงไม่ใช่เป็นการบอกว่าผิดหรือถูกศีลธรรม
แต่อย่างใด เพราะทฤษฎีนี้ไม่ได้มีมาตรฐาน หรือกฎเกณฑ์การกระทำที่แน่นอนตายตัว
ลงไปว่า ต้องทำอะไรหรือมุ่งไปที่จุดหมายอย่างไรจึงจะดี แต่คำนึงถึงเพียงความ
สมเหตุสมผลทางตรรกะเท่านั้น

จึงสรุปได้ว่าตามทฤษฎีจริยศาสตร์ของแอร์นั้น ในการจะตัดสินใจหรือ
ความคิดทางจริยะ สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงมีอยู่ 2 อย่างด้วยกัน คือ

1. รูปแบบ (Form) หรือความสมเหตุสมผลทางตรรกะคือว่าในการใช้
ศัพท์หรือประโยคจริยะนั้น ผู้ใช้ใช้อย่างถูกต้องหรือดำเนินไปตามรูปแบบของความหมาย
ทางจริยะหรือไม่ กล่าวคือเขาใช้มันในลักษณะที่มีความหมายเป็นการสั่งหรือการบัญญัติ
ที่สามารถทำให้เป็นสากลได้หรือไม่

2. เนื้อหา (Content) ของประโยคจริยะ ซึ่งได้มาจากความปรารถนา
(desire) ของผู้ที่ใช้ประโยคนั้นที่มีต่อสถานการณ์หรือข้อเท็จจริงหนึ่งว่าจะทำอะไร
ในสถานการณ์นั้น ทางออกที่ผู้นั้นจะใช้ประโยคจริยะแก้ปัญหานั้นอย่างถูกต้อง มีอยู่ 2 อย่าง
ด้วยกันคือ คำนึงถึงผลประโยชน์หรือความปรารถนาของคนทุกคนที่เกี่ยวข้องรวมทั้งตัว
เองด้วยอย่างเท่าเทียมกันหมด หรือโดยคำนึงถึงอุดมคติหรือความปรารถนาของตัวเอง
เป็นหลักโดยการใช้ความปรารถนาในรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งนี้เป็นเนื้อหาไปใช้ใน
รูปแบบในการดำเนินความคิดหรืออ้างเหตุผลทางจริยะ เพื่อจะดูว่าคำตอบนั้นออกมาแล้ว
เป็นที่ยอมรับได้หรือไม่

คำตอบที่ได้มาจากการใช้ทฤษฎีจริยะของ แอร์ จึงเป็นเพียงสิ่งที่จะแสดงให้
ผู้ที่ใช้ประโยคจริยะนั้นเห็นว่าเขาใช้ประโยคจริยะอย่างถูกต้องหรือสมเหตุสมผลหรือไม่เท่านั้น
ถ้าหากผู้นั้นดำเนินความคิดทางจริยะของตนโดยใช้ความปรารถนามาเข้ากับรูปแบบอย่าง
ถูกต้อง ก็จะหมายความว่าผู้นั้นสามารถทำอย่างนั้นได้อย่างที่เรียกว่าสมเหตุสมผล และ
ต้องยอมรับว่าการกระทำของผู้นั้นเป็นการกระทำที่ "ดี" , "ถูก" หรือ "ควร" ตาม
ความหมายของศัพท์จริยะด้วย